

LBRIS

We know
books

LISA JEWELL

SECRETUL CELOR TREI

Traducere din limba engleză și note
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

PROLOG

Iunie 2019

SAMUEL

– Jason Mott?

– Da, eu sunt.

Îl privesc pe tânărul care stă în fața mea, cufundat până la glezne în noroiul de pe țărmurile Tamisei. Părul de culoarea nisipului îi încadrează fața pistruiată, cu trăsături delicate. Poartă cizme de cauciuc până la genunchi, o vestă kaki cu multe buzunare și e înconjurat de niște oameni care se zgâiesc la ceva. Mă apropii de el, încercând să nu-mi murdăresc pantofii.

– Bună dimineața. Sunt inspectorul Samuel Owusu. Ea e Saffron Brown, de la echipa criminalistică.

Jason Mott se străduiește din răsputeri să nu ne arate cât de entuziasmat e să se afle în prezența a doi detectivi adevărați, dar nu prea reușește.

– Am auzit că ați găsit ceva. Puteți să ne dați niște detalii?

Încuviințează nerăbdător.

- Da. Deci. Așa cum am spus la telefon, sunt ghid pentru căutătorii în noroi¹. Profesionist. Am venit aici de dimineață, cu grupul meu, iar băiatul ăsta - arată spre un puști la vreo doisprezece ani - a găsit o pungă în timp ce scormonea pe aici și a deschis-o.

Arată spre un sac de gunoi negru, care e pe pietriș.

- Știm că regula principală, atunci când cauți prin noroi, e să nu atingi nimic, dar punga asta era pur și simplu acolo, ca și cum o aruncase cineva, deci mă gândesc că nu e nici o problemă că a deschis-o.

Deși nu știu nimic despre regulile căutatului prin noroi, îi arunc o privire înțelegătoare băiatului, care pare să-l liniștească.

- În fine. Nu știu, adică nu sunt expert în criminalistică, dar mi s-a părut că ce e înăuntru seamănă cu niște oase umane, spune Jason Mott, care îi zâmbește stânjenit lui Saffron și se înroșește.

Calc cu grijă pe pietriș, până ajung la sacul de gunoi și îl deschid un pic. Saffron mă urmează și se uită peste umărul meu. Primul lucru pe care-l vedem e o mandibulă umană. Mă întorc și-i arunc o privire. Saffron încuviințează din cap, apoi își pune mânușile și începe să desfacă o folie de plastic. Mă ridic și le spun celor care s-au strâns în jur:

- Bun, va trebui să izolăm zona. Vă rog frumos să cooperați.

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă. Apoi Jason Mott se mobilizează și îi conduce pe toți înapoi sus pe malul

¹ Mudlarking-ul (de la *mudlark*, „vagabond, copil al străzii“), ce datează din secolul al XVIII-lea, când nevoiașii căutau diverse obiecte în mărul de pe malurile Tamisei, pentru a le vinde, a rămas astăzi o practică recreativă, desfășurată sub îndrumarea ghizilor locali.

fluviului, de unde se holbează în continuare la noi. Când îi văd pe câțiva că își scot telefoanele, le spun:

- Vă rog să nu filmați. Avem de-a face cu o situație foarte delicată. Mulțumesc.

Toate telefoanele dispar.

Jason Mott se oprește la jumătatea treptelor de pe malul fluviului și se întoarce spre mine.

- Sunt... sunt oase de om?

- Așa se pare, dar vom ști sigur abia după ce vor fi examinate. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Mott, îi spun zâmbitor, sperând să îi transmit astfel subtil că ar fi momentul să nu mai pună întrebări și să plece.

Saffron merge să ia sacul de gunoi, de unde scoate oasele și le pune pe folia de plastic.

- Sunt mici. Posibil de copil. Sau un adult de statură mică.

- Dar sigur sunt umane?

- Da.

Aud o voce dinspre mal. Îmi dau seama că e a lui Jason Mott. Oftez și mă întorc calm spre el. Îmi strigă:

- Puteți să vă dați seama ce vârstă avea persoana, doar privind-i oasele?

Saffron îmi zâmbește sec, apoi se întoarce spre Jason:

- Nu știm. Dați-i polițistului de lângă mașină datele dumneavoastră de contact și vă vom ține la curent.

- Mulțumesc. Mulțumesc mult. Ce tare!

Câteva momente mai târziu, Saffron scoate din sac un craniu mic și îl pune pe folie, apoi îl întoarce.

- Uite, aici. Vezi? O fisură fină.

Mă aplec și o văd. Probabil asta a fost cauza morții. Mă uit de-a lungul și de-a latul malului pe unde cotește fluviul, de parcă ucigașul s-ar ascunde chiar acum în

apropiere, cu arma crimei în mână. Apoi îmi întorc din nou privirea spre micul craniu gri-cenușiu și mă cuprinde un val de tristețe și hotărâre.

În acest săculeț cu oase se află o lume întreagă.

Simt cum ușa spre ea se deschide larg, și pășesc înăuntru.

PARTEA ÎNTÂI

1

Iulie 2018

Abia trezită din somn și morocănoasă, Rachel s-a uitat la telefon, să vadă cine o sună. Ecranul afișa un număr din Franța. Telefonul i-a alunecat din mână pe podea și l-a ridicat repede, holbându-se șocată la număr. A cuprins-o un val de adrenalină, deși era abia ora șapte dimineața.

Într-un final, a răspuns.

- Alo?

- *Bonjour*, bună dimineața. Sunt detectiva Avril Loubet de la Poliția Municipală din Nisa. Vorbesc cu doamna Rachel Rimmer?

- Da. Eu sunt.

- Doamnă Rimmer, mă tem că vă sun cu niște vești tulburătoare. Spuneți-mi, vă rog, mai este ceva cu dumneavoastră?

- Nu. Nu, sunt singură.

- Puteți să chemați pe cineva care să stea cu dumneavoastră acum?

- Da, pe tata. Locuiește aproape. Dar vă rog, spuneți-mi despre ce e vorba.

- Din păcate, azi-dimineață, menajera soțului dumneavoastră, Michael Rimmer, i-a descoperit corpul neînsuflețit în subsolul casei din Antibes.

Rachel a icnit puternic, șuierat, ca locomotiva unui tren cu aburi.

- O, nu!

- Îmi pare rău, dar este adevărat. Se pare că a fost o crimă, are plăgi înjunghiate. S-a petrecut în urmă cu câteva zile, cel mai probabil înainte de weekend.

Rachel s-a ridicat și a mutat telefonul la cealaltă ureche.

- Este... Știți motivul? Sau cine a făcut așa ceva?

- Ofițerii de la criminalistică sunt la fața locului. Vom aduna toate probele lăsate în urmă de criminal. Dar se pare că domnul Rimmer nu a pornit camerele de supraveghere și a lăsat ușa din spate descuiată. Îmi pare foarte rău, însă în momentul de față nu am mai multe detalii, doamnă Rimmer. Îmi pare sincer rău.

Rachel și-a închis telefonul, apoi l-a lăsat să-i alunece în poală.

Privirea i-a rămas pierdută, pentru câteva clipe, spre fereastra prin care soarele verii se strecura în încăpere, pe la marginile jaluzelelor. A oftat adânc. După aceea, și-a tras înapoi pe ochi masca de somn, s-a întins pe partea ei de pat și s-a culcat la loc.

2

Iunie 2019

Mă cheamă Henry Lamb. Am patruzeci și doi de ani. Locuiesc în cel mai frumos apartament din lume, într-un bloc Art Déco minunat, care se află la colț cu Harley Street. De unde știu că e cel mai frumos apartament? Așa mi-a spus portarul clădirii. Când îmi aduce câte un pachet - nu trebuie să mi le aducă, dar o face pentru că e curios de fel -, trage cu ochiul peste umărul meu și se luminează la față când vede cum arată interiorul apartamentului. L-am decorat cu ajutorul unui designer. Gusturile mele sunt impecabile, dar nu reușesc niciodată să aranjez lucrurile într-un mod armonios. Nu. Nu mă pricep deloc să creez armonie vizuală. E în regulă, pentru că mă pricep la multe alte lucruri.

Momentan - și țin să subliniez asta - nu stau singur aici. Înainte de sosirea lor, credeam că sufăr de singurătate. Mă întorceam în apartamentul meu imaculat, scump și proaspăt renovat și la pisicile mele persane morocănoase și mă gândeam cât de frumos ar fi să am pe cineva căruia să-i povestesc cum a fost ziua mea. Sau că ar fi plăcut să găsesc pe cineva în bucătărie care să îmi gătească ceva și, chiar atunci când deschid

ușa, să desfacă o băutură rece, sau și mai bine, să-mi pregătească un cocktail. Mult timp, mi-am plâns de milă. Dar, de mai bine de un an, am oaspeți: pe sora mea, Lucy, cu cei doi copii ai ei. De atunci, nu mai sunt niciodată, dar niciodată, singur.

Mereu e cineva în bucătăria mea, dar nimeni nu îmi pregătește cocktailuri și nici nu-mi prepară scoici. Nu mă întreabă nimeni cum mi-a fost ziua, dar toți îmi folosesc grătarul electric ca să facă „sendvișuri calde”. Nimeni nu face ciocolată caldă în oala care trebuie și toți pun lucrurile ce nu pot fi reciclate în coșul de reciclare și viceversa. Se uită la chestii zgomotoase și neinteligibile pe telefoanele inteligente primite de la mine și tipă unii la alții fără motiv. Și apoi, mai e și câinele. Un fel de terier Jack Russell, pe care sora mea l-a găsit pe străzile din Nisa acum cinci ani, mâncând din lăzile de gunoi. Îl cheamă Fitz și mă adoră, iar sentimentul e reciproc. În adâncul sufletului, îmi plac câinii. Mi-am luat pisici doar pentru că sunt mai ușor de îngrijit de către persoanele egoiste. Am făcut un test online ca să aflu care e rasa de pisici ideală pentru mine. Am răspuns la treizeci de întrebări și am primit rezultatul: pisicile persane. Cred că mi se potrivește acest rezultat. Înainte de a avea persanele, nu am avut decât o singură pisică, în copilărie, dar aia era o bestie plină de ură și cu gheare ascuțite. Însă persanele sunt cu totul altfel. Îți cer să le iubești și nu ai de ales. Dar ele nu îl plac pe Fitz și nu le place că eu îl plac pe Fitz, așa că între animale e o atmosferă tensionată.

Sora mea s-a mutat cu mine anul trecut, din motive despre care nu vreau să vorbesc. Pe scurt, nu avea unde să stea. Pentru a explica pe larg, ar trebui să scriu un eseu. O versiune moderat de lungă e că atunci când

aveam zece ani, în familia noastră (foarte mare) s-a infiltrat un escroc sadic, împreună cu familia lui. Pe parcursul a mai mult de cinci ani, mi-a spălat părinții pe creier și le-a luat, treptat, tot ce aveau. Casa noastră a fost ca o închisoare condusă de el, fiind singurul care făcea regulile și cel care se juca cu sentimentele celor din jur. A dat dovadă de multă cruzime pentru a obține ce voia de la toți din casă, inclusiv de la propria lui familie: soția și copiii. În acea perioadă, s-au întâmplat nenumărate lucruri de nedescris, printre care: sora mea a rămas însărcinată la treisprezece ani, a născut la paisprezece, iar la cincisprezece ani și-a abandonat bebelușul de zece luni la Londra și a fugit în sudul Franței. După aceea, a mai făcut doi copii, cu doi bărbați diferiți. I-a întreținut din banii pe care-i câștiga cântând la vioară pe străzile din Nisa. Au fost nopți când au dormit sub cerul liber, dar a decis să vină acasă, crezând (printre multe altele) că era posibil să primească o moștenire dintr-un fond fiduciar deschis de părinții noștri când eram mici.

Vestea bună e că săptămâna trecută au fost împărțiți, în sfârșit, banii din acest fond. Să răsunе trompetele! Suntem amândoi milionari, ceea ce înseamnă că poate să-și cumpere propria casă, unde să se mute cu câinele și copiii, și să mă lase din nou singur.

Apoi va trebui să înfrunt următoarea etapă a vieții mele.

E ciudat să ai patruzeci și doi de ani. Nu ești nici prea tânăr, nici prea bătrân. Dacă aș fi heterosexual, probabil că aș căuta cu disperare o soție cu ovare funcționale. Dar cum nu sunt, și nici nu sunt genul de bărbat cu care alți bărbați să-și dorească să lege o relație strânsă și de durată, sunt în cea mai proastă postură

posibilă: un bărbat gay imposibil de iubit, cu farmecul pe ducă.

Singurul lucru care mă mai poate aștepta e dricul la ușă.

Dar există o fărâmbă de speranță că voi avea parte de ceva interesant. Bani pe care i-am primit sunt grozavi, dar nu de ei e vorba, ci de un amănunt din trecutul meu. Un bărbat pe care l-am iubit încă de când eram mici și locuiam amândoi în acea casă a groazei care mi-a bântuit copilăria. Acum are patruzeci și trei de ani și lucrează ca paznic de vânătoare într-o rezervație din Botswana, iar chipul îi e acoperit de o barbă neîngrijită și brăzdat de riduri adânci de expresie. Acest bărbat e – *surpriză!* – tocmai fiul escrocului care mi-a distrus copilăria și – *a doua surpriză!* – tatăl nepoatei mele, Libby. Da, Phineas e cel care a lăsat-o însărcinată pe Lucy când avea treisprezece ani; el avea șaisprezece ani. Și da, ce a făcut e greșit din foarte multe puncte de vedere și acest lucru ar fi trebuit să mă convingă să stau departe de el. Ceea ce am și făcut, cel puțin pentru o perioadă. Dar toți ne-am purtat oribil în casa aceea. Nici unul dintre noi n-a ieșit de acolo inocent. M-am împăcat cu ideea că păcatele noastre au fost strategii de supraviețuire.

Nu l-am mai văzut pe Phineas Thomsen de când aveam șaisprezece ani, și el, optsprezece. Dar săptămâna trecută, la petrecerea în cinstea zilei de naștere a nepoatei mele, iubitul ei, care e jurnalist de investigații, ne-a zis că i-a dat de urmă. Acesta a fost cadoul lui super drăguț pentru ea: „Uite! Ți-am găsit tatăl care a fost atât de mult timp dispărut!”

Și iată-mă acum, în dimineața asta însorită, într-o zi de miercuri a lunii iunie, cum stau în dormitorul meu

liniștit, cu laptopul deschis și cu degetele pe ecranul tactil, uitându-mă la website-ul rezervației unde lucrează Phineas, rezervație pe care intenționez s-o vizitez cât de curând posibil.

În copilărie, când locuiam în aceeași casă, îl știam drept Phin Thomsen.

Însă, în toți acești ani, s-a ascuns sub pseudonimul Finn Thomsen.

Am fost atât de aproape! Trebuia doar să înlocuiesc Ph cu F. Aș fi putut să-l găsesc de mult, dacă m-ar fi dus mintea să mă joc puțin cu literele alfabetului. Foarte isteț din partea lui. Chiar genial. Mereu a fost cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Cu excepția mea, desigur.

Tresar când aud o bătaie ușoară în ușă. Otez.

– Da?

– Eu sunt, Henry. Pot să intru?

E sora mea. Otez din nou și închid laptopul.

– Sigur că da.

Deschide ușa doar cât să se strecoare înăuntru și o închide încet în urma ei.

Lucy e o femeie frumoasă. Când am văzut-o anul trecut, pentru prima oară din adolescență, m-a surprins frumusețea ei. Are o față expresivă. Își arată vârsta, toți cei patruzeci de ani, nu se îngrijește mai deloc, se îmbracă de zici că e un om al străzii, dar, cumva, tot reușește să arate mai frumoasă decât oricare altă femeie. Probabil că asta se datorează contrastului dintre ochii ei căprui-deschis, ca de chihlimbar, și părul cu șuvițe aurii-cenușii, ușurinței cu care pășește, vocii calde și mieroase, posturii, felului în care se mișcă, în care atinge lucruri și în care te privește. Tata arăta ca o plăcintă cu picioare, așa că înfățișarea surorii mele se

datorează în întregime mamei noastre elegante, care a fost pe jumătate turcoaică. Eu sunt undeva la mijloc. Din fericire, am constituția mamei, dar, din păcate, am moștenit destul de multe dintre trăsăturile faciale grosiere ale tatei. Am făcut tot ce am putut cu ce mi-a dat natura. E adevărat că banii nu pot cumpăra iubirea, dar îți pot cumpăra un maxilar bine definit, dinți drepecți și buze senzuale.

Dormitorul se umple de parfumul uleiului de păr pe care-l folosește sora mea, ceva dintr-o sticlă maro, care pare cumpărat de la un târg.

- Vreau să vorbesc cu tine despre cina aniversară a lui Libby de săptămâna trecută, îmi spune, așezându-se pe un scaun din colțul camerei, după ce dă la o parte geaca de pe el.

O fixează cu o privire care spune: „Te ascult. Continuă“.

- Despre ce le-ai spus lui Libby și Miller?

Libby e fiica lui Lucy cu Phin, pe care a născut-o când avea paisprezece ani. Miller e iubitul lui Libby, care lucrează ca jurnalist. Dau din cap încurajator.

- Despre faptul că o să mergi cu ei în Botswana?

Încuviințez din nou. Știu ce urmează.

- Ai vorbit serios?

- Da, bineînțeles.

- Crezi că... crezi că e o idee bună?

- Da, cred că e de-a dreptul minunată. De ce nu să merg cu ei?

- Nu știu. Adică... mă gândeam că o să fie o excursie romantică, doar pentru ei doi...

Scot un țâțâit dezaprobator și zic:

- El a spus că vrea s-o aducă și pe mama lui cu ei, deci nu cred că excursia o să fie chiar atât de romantică.

Evident, vorbesc prostii, dar simt nevoia să-mi apăr decizia. Miller vrea s-o ducă pe Libby în Botswana ca să-l revadă pe tatăl ei, pe care nu l-a mai văzut de când era mică. Însă Phin e și o parte din mine. De fapt, nu doar o parte, ci cea mai mare parte din mine. De la șaisprezece ani, m-am gândit la Phin (și vorbesc serios când spun asta) cel puțin o dată pe oră, în fiecare oră, la propriu. Cum să nu-mi doresc să-l văd din nou, și cât mai repede?

O liniștesc.

- Nu o să le stau în cale. O să-i las să-și vadă de treabă.

- Sigur..., îmi răspunde cu un aer îndoielnic. Apoi continuă: Și tu ce o să faci, mai exact?

- O să...

Mă opresc. Habar n-am ce o să fac. Pur și simplu o să-mi petrec timpul cu Phin.

Iar după aceea... ei bine, vom vedea, nu-i așa?

3

August 2016

Rachel l-a întâlnit pe Michael într-o farmacie de pe insula Martha's Vineyard, în anul 2016, spre finalul verii. Mersese acolo cu o rețetă pentru pilula de a doua zi și aștepta să o primească de la un farmacist foarte tânăr, care părea s-o judece. Michael s-a băgat în față și l-a întrebat tăios:

- Ai terminat odată?

Farmacistul cu aere de superioritate morală a clipit lent, apoi i-a răspuns:

- Nu, domnule, nu am terminat. Doriți să așteptați pe un scaun? Nu mai durează mult.

Michael s-a așezat lângă Rachel. Și-a încrucișat brațele la piept și a oftat. Ea a avut impresia că vrea să-i vorbească și a avut dreptate. Nu a trecut mult până când Michael a mormăit:

- Ce bomboană de băiat!

Rachel a râs și s-a întors spre el, să-i studieze trăsăturile. Era trecut de patruzeci de ani, iar ea avea în jur de treizeci. Era, evident, bronzat. Așa era toată lumea, la finalul unei veri lungi petrecute în Martha's Vineyard.

Avea părul destul de lung, probabil aștepta să se întoarcă în oraș ca să se tundă.

- Simt că mă judecă, i-a șoptit Rachel.

- Da, așa pare. Ciudat, având în vedere cât de tânăr e.

Rachel era conștientă de faptul că abia făcuse un duș pentru a se spăla de transpirația unui băiat pe nume Aiden, care-i rămăsese pe piele și în zonele sensibile de pe interiorul coapselor, acolo unde oasele șoldurilor lui împinseseră cu forță în trupul ei. Mirosul dulceag al respirației lui de bărbat tânăr, cu iz de bere, încă persista prin pliurile și ascunzișurile corpului ei. Iar acum flirta cu un tip care ar fi putut să-i fie tată lui Aiden, în timp ce aștepta tratamentul contraceptiv de urgență.

Era timpul să se întoarcă acasă. Vara pe care și-a petrecut-o aici a fost disperată și murdară, iar Rachel a ajuns la capătul puterilor.

Farmacistul a luat o pungă de hârtie de pe suportul rotativ din spatele său și s-a uitat la etichetă. Apoi a spus:

- Domnișoara Rachel Gold? Aici este tratamentul dumneavoastră.

Rachel s-a ridicat și i-a spus lui Michael zâmbind:

- O, e pentru mine. Sper că nu va trebui să aștepti prea mult.

El i-a răspuns cu un zâmbet sardonice:

- Cred că cineva se bagă în față.

Rachel a introdus codul PIN în cititorul de carduri și a luat punga de la farmacist. Când s-a întors să plece, Michael încă o privea.

- De unde ești? a întrebat-o.

- Din Anglia.

- Asta e evident, dar de unde anume?

- Londra.